

Ein øðrvísi ferðafrásøgn
Hesuferð er tað Tórbjørn Jacobsen,
sum greiðir frá ferðauppliving

ELTANDI GAMLAR GØTUR Á ERREY

TAÐ RÝKUR ÚR **KAFFIKOPPUNUM** OG VINDLINUM, OG NÝGGI **BAKSTURIN** GLÍÐUR
KIMILIGA NIÐUR ÍGJØGNUM **VÆLINDINI**, OG HETTA **BRENNANDI** HEITA **LIKAMIÐ**
 Á **BLÁLOFTUM** BRÆÐIR OKKUM Á **SÓLPALLINUM** HER ÚTI Á **AMAGER**

FERÐAFRÁSØGN

Tórbjørn Jacobsen

87 ára gamla fastirin, sum ikki hevur tørv á heimahjálp, og sum iðin røkir síni áhugamál saman við vinkonum í grannalagnum, spælir kort, iðkar fimleik og tuskur kring um býin á hjólhesti, hevur av góðum grundum havt serligar kenslur fyri mær og øvut. Úr ættarbræðingini er hon bersøgin av lyndi, leggur ikki fingrarnar ímillum, og nú eg júst eri afturkomin úr Marstal, sigur hon mær frá ferðini, tá ið eg á fyrsta sinni kom uppá land her í tronganum við Oyrarsund. Hon er ikki farin av málinum, tosar við somu treystu føroysku tungu, sum tá ið hon flutti av landinum fyri sjeiti árum síðani.

Veturin 56 var kuldin annars nógvur á meginlandinum, og stræti og sund vestanfyri frystu og gjørdu siglingina nærum ógjørliga. Kortini hevði ferjan úr Eiríkskøbing vríggjað seg ímillum flakarnar niðan til Svendsborg, sama var lagið úr Nýborg til Korsør, og haðani gekk leiðin á lunnavagni til Keypmannahavnar. Tað mesta av tveimum sólarringum á ferð høvdu

ørkymlað hendan fyra mánaðir gamla óvitan í babylyftuni, túraðu foreldur hansara steinsovnaðu frá heimsins meldri, tá ið kjálkarnir møttu pútuvárunum, og fastirin sigur, at hon ongantíð hevur fingist við ein so illan, garterandi og balstýrnan nýfðing. Ikki á ævini. 57 ár seinri sita vit bæði her og kaga upp í himmalin, eygleiða mjúklugu vagganina í trækrúnunum og spjalla um leyst og fast, og serliga um hvussu okkara vegir áhaldandi hava runnið saman aftur. Hetta er mítt heim í donsku høvuðsborgini.

“Tað var so rimiligt, at tú fórt tær ein túr til Marstal aftur”, heldur hon fyri á forna eysturoyarmálinum. “Tá ið man bæði er gjørdur, føddur og skírdur í einum býi, slepst ikki undan samleikanum haðani”, heldur hon fram. Rætt hevur hon. Mannabarnið er lítið annað enn eitt produkt av umstøðunum og íleguni sjálvandi. Hon tosar við meg, sum hon tosaði við kanariufuglin, eftir at hon var vorðin einkja. Hann lá víðopin og steindeyður ein morgunin hon dróg tjöldini frá búrinum. Mín ampi var, at hann kanska hevði fingið varandi mein av alkoholiskum yvirdosis. Einaferð eg hevði gjørt mær eina trivaliga blanding eftir ein møðsaman túr loftvegis úr

útlandum, fleyg hann út úr búrgrindini, setti seg á glastromina, og eftir at hava pikkað í oftara lagi niður í løgin, bókstaviga fingið sær uppí nevið, lætti hann veingjunum, og setti seg aftur á vaglið. Fá sekundir seinri skinklaði hann á beinunum, misti fótafestið, og lá avdottin í hølvispønunum eina løtu áðrenn hann ressaðist við aftur. Obduktionin staðfesti kortini, at hann doyði av elli.

Tá ið ein var til skips í mánaðir í senn var áneyðin fyri at ferðast sum ferðamaður samsvarandi lítli. Hetta merkiliga landkrabballívið broytti tann hugin. Tørvur er á at koma út um landoddarnar soleiðis av og á. Vetrarnir fara illa við føroyingum. Í lýsingum sært tú ein eksotiskan stað fyri og annan eftir, sum tú átti at lagt leiðina eftir. Vietnam, Cuba, Guinea Bissau, Russland, Cambodia fyri ikki at siga Norðurkorea. Við døgverðaborðið sita trúlovaði, vinir, hjún og børn helst dastið av heystinum og vetrinum og kjakast og samráðast um frægastu loysnina fram ímóti sumrinum. Vit bæði Heimastýrið komu til sættis um eina styttri ferð, sum munar lítið í kaffiprátinum, tá ið tað glintar frá stokkunum í bindiklubunum, men

sum kortini gjørdist ein almikið góð ferð, góðir fjúrtan dagar á Errey, Ærø sum teir nú rópa hana, og í suðurfjónska oyggjahavinum.

Ein av eldru jarnfuglunum hjá AA lættir sær á í Vágum, leygardagur er, vit eru á gáttini til mánaðarskiftið juni/juli í ár. Ein leigað bivreið stendur og bíðar okkum í Billund, og haðani aka vit í skundi eftir hesum breiðu asfaltalunum ímillum kornakrarnar. Komin suður ímóti Óðinsstaði kemur stígur í, jarðarferðarhuglag á motorvegnum. Alskyns akfær so langt eygað ber, fyri aftan- og framman. Í lurtinum sigur ein mjúk kvinnurødd, at tvey akfær hava kyst hvørtannað í eini yvirháling og liggja sum ein blokada, nú fólk fara hstandi í summarfrí. Vit leggja á eina síðugøtu, men við ongum GPS'ara kann tað vera vandaleið, og vit krøktu okkum óætlað í fjónsku høvuðsborgina, Óðinsstað, og ikki fyrrenn Ann leyp út úr bivreiðuni, og rópti spyrjandi inn í eina bodega um veg, og eg stóð parkeraður til ampa fyri alt og øll, fingur vit um endan aftur, og vóru nakrar minuttir ov sein til bíløgdu ferjuna á Svendsborg-Ærøskøbing leiðini.

Og nú eru vit har sum alt byrjaði - hjá manningum á ferðini. Bilstjóranum.